



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Naděždy Treschlové a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **RADIO BONTON a.s.**, Praha 2, Wenzigova 4/1872, IČ: 60192682, zastoupen JUDr. Ladislavem Břeským, advokátem se sídlem v Praze 2, Botičská 1936/4, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, Škrétova 44/6, zastoupena JUDr. Zdeňkem Hromádkou, advokátem se sídlem ve Zlíně, Rašínova 522, za účasti zúčastněných osob: **1. Route Rádio s.r.o.**, Stavební 992/1, Ostrava-Poruba, IČ: 27852474, zastoupena JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem se sídlem v Praze 2, Sokolská 60, **2. NONSTOP s.r.o.**, Brno, M. Hübnerová 12, IČ: 49447530, **3. Rádio Student s.r.o.**, Brno, Gorkého 970/45, IČ: 26241790, **4. Rádio Pálava s.r.o.**, Hodonín, Brněnská 3163/38, IČ: 26230780, **5. LONDA spol. s r.o.**, Praha 1, Křemencova 4, IČ: 49241931, zastoupena JUDr. Tomášem Jindrou, advokátem se sídlem v Praze 1, U Prašné brány 3, **6. HELLAX spol. s r.o.**, Opava, Dolní náměstí 18, IČ: 43964753, zastoupena JUDr. Olgou Erhartovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, Nad Petruskou 1, **7. První rozhlasová s.r.o.**, Praha 2, Koperníkova 7/794, IČ: 25643908, zastoupena JUDr. Olgou Erhartovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, Nad Petruskou 1, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17.4.2012 sp.zn.: 2011/394/CUN, č.j.: CUN/2840/2012,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 17.4.2012, sp.zn.: 2011/394/CUN, č.j.: CUN/2840/2012, kterým Rada rozhodla. výrokem I. rozhodnutí, že uděluje společnosti Route Rádio s.r.o. licenci k provozování rozhlasového vysílání programu Rádio Dálnice prostřednictvím pozemních vysílačů s využitím vyjmenovaného souboru technických parametrů na dobu 8 let od právní moci tohoto rozhodnutí. Ve výroku I. rozhodnutí je dále rozhodováno o časovém rozsahu vysílání, o územním rozsahu vysílání a o základní programové specifikaci a dalších programových podmínkách. Ve výroku II., bod 6, pak Rada rozhodla, že zamítá žádost o udělení licence k provozování rozhlasového vysílání programu PIGY RÁDIO prostřednictvím pozemních vysílačů s využitím předmětného souboru technických parametrů s tím, že kmitočtová síť je shodná jako u rozhodnutí pod bodem I.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí sice je podrobně odůvodněno, ovšem hodnocení míry naplnění kritérií významných pro rozhodnutí o udělení licence u jednotlivých uchazečů je ne vždy srozumitelné a v přezkoumatelných částech je v mnoha ohledech věcně chybné a vnitřně rozporné. Žalobce poukázal na to, že žalovaná kombinuje ve svém hodnocení bodované i nebodované položky, přičemž při vzájemném porovnání výsledků žalobce a vítězného uchazeče není zřejmé, zda a jak se nebodované položky projeví v konečném hodnocení každého z uchazečů a v čem spočívá menší míra naplnění jednotlivých kritérií u žalobce oproti vítěznému uchazeči.

K hodnocení kritéria stanoveného v § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 231/2001 Sb.), žalobce namítl, že žalovaná neměla pro závěr o bezvadnosti ekonomické připravenosti a spolehlivosti vítězného uchazeče potřebné podklady. Reálná situace svědčí o opaku. Vítězný uchazeč založil do sbírky listin obchodního rejstříku pouze jednu účetní závěrku, a to za rok 2009, z níž plyne, že v roce 2009 nevyvíjel žádnou činnost. Výsledek jeho hospodaření byl záporný. Z toho je zřejmé, že vítězný uchazeč není ekonomicky připraven k zajištění vysílání a není tedy žádný podklad pro to, aby obdržel plné bodové hodnocení. Rovněž závěr žalované o čtyřletých zkušenostech s rozhlasovým vysíláním se neshoduje s prohlášením z roku 2009 o tom, že společnost nevyvíjela žádnou činnost. Toto kritérium mělo být dle názoru žalobce u vítězného uchazeče vyhodnoceno jako nesplněné. Na rozdíl od vítězného uchazeče, kde žalovaná hodnotila kladně jeho dosavadní podnikání, u žalobce se hodnocením tohoto hlediska nezabývala.

Ohledně ustanovení § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb. (transparentnost vlastnických vztahů ve společnosti žadatele) žalobce uvedl, že mu nebyl přidělen bod z důvodu horších předpokladů pro stálou zjistitelnost koncových vlastníků do budoucna. Proti tomu namítl, že stálou zjistitelnost koncových vlastníků nelze zajistit nikdy. Předpoklad transparentnosti převodu podílů u vítězného uchazeče je iluzí, když lze bez možnosti kontroly žalované uskutečnit změnu jeho koncových vlastníků. Žalobce náleží do společnosti Lagarde SCA - holdingové společnosti koncernu, jejíž akcie jsou veřejně obchodovány na americké akciové burze a mezinárodní konsolidovaný a zveřejňovaný audit skýtá absolutní jistotu transparentnosti každého a všech převodů akcií, tedy logicky i koncových vlastníků. Pokud by vítězný uchazeč hodlal zakrýt svého skutečného vlastníka, bude to pro něj významně snazší než pro žalobce, u kterého k tomu v podstatě nemůže dojít, neboť jeho vlastnická struktura a změny v ní podléhají mnohem přísnějším pravidlům. Tvzení, že vítězný uchazeč má v tomto ohledu vlastnickou strukturu a budoucí převody transparentnější než žalobce, znamená ignorování základních faktů. Vlastnická struktura vítězného uchazeče je na hraně zákonného

zákazu řetězení obchodních společností (§ 105 odst. 2 obchodního zákoníku). Bodové hodnocení tohoto kritéria mělo být dle názoru žalobce provedeno opačně.

K otázce přínosu programové skladby k rozmanitosti stávající nabídky programů (§ 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb.) žalobce namítl, že žalovaná u vítězného uchazeče spatřuje významný přínos programové skladby v cizojazyčných mutacích, aniž by blíže uvedla, o jaké jazyky se má jednat. Podíl mluveného slova u vítězného uchazeče tak nezaručuje dodržení dopravního zpravodajství ve více jazykových verzích, tak zpravodajství všeobecného (?), rady motoristům, specializované pořady pro ně a zvláštní pořady zaměřené na bezpečnost silničního provozu. Oproti tomu podíl mluveného slova u projektu žalobce představuje pětinasobek oproti projektu vítězného uchazeče. V této souvislosti žalobce namítl, že jeho program byl hodnocen jako celek 3 body, ale u vítězného uchazeče byl 3 body hodnocen každý technický prostředek samostatně, tedy celkově 8 body. Důvod, proč žalovaná hodnotila a bodovala vítězného uchazeče jinou metodou než žalobce, není v rozhodnutí uveden. Pokud se jedná o lokalizaci programu, zde žalobce namítl, že žalovaná toto kritérium ve vztahu k žalobci neposuzovala věcně. Nehodnotila obsah deklarace žalobce, ale pouze jeho formu, když uvedla, že nedoložil zaměření na informace o dění v regionech ani orientaci na užší lokalitu. V případě udělení licence by byl žalobce povinen licenční podmínku dodržovat, tedy z hlediska obsahové kvality jeho projektu měla být předmětná deklarace hodnocena s presumcí jejího následného plnění v rozhlasovém vysílání, nikoli s presumcí následného neplnění, jak to učinila žalovaná. Na rozdíl od žalobce u tohoto kritéria vítězný uchazeč byl ohodnocen plným počtem 3 bodů, a to opět nikoli celkem 3 bodů za program, ale za každý technický prostředek. Rozdíl mezi metodami opět v rozhodnutí vysvětlen nebyl. K hledisku cílové skupiny nelze přezkoumat závěr žalované, proč projekt žalobce hodnotila u každého dílčího kritéria vždy pouze jedním bodem ze dvou možných. Naproti tomu projekt vítězného uchazeče byl ohodnocen plným počtem bodů, aniž by bylo vysvětleno, v čem je tento projekt lepší než projekt žalobce.

Žalobce zpochybnil závěr žalované, že na pokrytých územích dosud není vysílán program, kde by hlavním programovým prvkem bylo pokročilé dopravní zpravodajství doplněné o specializovaný servis a pořady pro motoristy. Takový program již vysílá celoplošná stanice Rádio Impuls.

K hodnocení kritéria – přínos uchazeče pro rozvoj původní tvorby (§ 17 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb.) žalobce namítl, že jeho projekt byl hodnocen méně body než projekt vítězného uchazeče, ačkoliv předložil zcela nový, původní projekt, a naopak vítězný uchazeč předložil projekt, který je ve svém důsledku rozšířením stávajícího projektu, který již realizuje v rámci licencovaného vysílání dle licence sp.zn.: 2008/934/zab., č.j.: koz 516/09. Kritérium vlastní autorské pořady a jejich obsah tedy mělo být hodnoceno bodově ve prospěch žalobce, nikoli ve prospěch vítězného uchazeče.

Žalobce dále uvedl, že vyhodnocení kritéria dle § 17 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. (přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice) žalovaná hodnotila pouze slovně, a to přesto, že podle manuálu sestaveného pro hodnocení licenčních žádostí se jedná o kritérium, které má být ve vztahu k základním dílčím kritériím hodnoceno formou bodování. Z postupu žalované není zřejmé, proč ve vztahu k danému kritériu nepřistoupila k bodovému hodnocení (odůvodnění rozhodnutí vysvětlení neobsahuje), a není zřejmé, v jakém vzájemném vztahu pro konečné rozhodnutí jsou hodnocení provedená slovně a hodnocení provedená bodově. Takové hodnocení je tedy nepřezkoumatelné. Při hodnocení tohoto kritéria žalovaná překročila meze

správného uvážení, když zmíněné zákonné ustanovení vyložila nepřipustně restriktivně v nedůvodný prospěch vítězného uchazeče. Menšina nemůže být v daném případě definována pouze na základě zákona či příslušnosti k etniku, ale za menšinu rovnocennou menšině národnostní či etnické je podle výslovného ustanovení zákona třeba považovat i menšinu vymezenou jinak, a to např. sociálními kritérii. Handicapované děti lze označit za menšinu ve smyslu napadeného zákonného ustanovení a jako taková měla být žalovanou tato menšina hodnocena. Žalovaná věcně nehodnotila záměr žalobce ve spolupráci s romskými iniciativami propagovat jejich akce, informovat o nich a vyhledávat talenty z menšin pro čtení v menšinovém jazyce, když tento záměr paušálně odmítla s poukazem na to, že není doložen. Žalovaná u tohoto kritéria nehodnotila obsah deklarace žalobce, ale pouze jeho formu. Žalobce zopakoval, že v případě udělení licence by byl povinen takto deklarovanou licenční podmínku dodržovat a jeho deklarace měla být hodnocena s presumcí jejího následného plnění ve vysílání. Žalobce dále zpochybnil závěr žalované o tom, že řidiči-cizinci tvoří menšinu ve smyslu předmětného zákonného ustanovení.

V závěru žaloby pak žalobce poukázal na to, že zákon sice explicitně nestanoví, že území pokryté technickými prostředky musí být souvislé, požadavek celistvosti však lze dovodit ze základních pojmů vymezených v § 2 odst. 1 písm. e) a f) zákona č. 231/2001 Sb. Dle žalobce se žalovaná prostřednictvím licenčního řízení snaží vytvořit kmitočtovou síť nikoli jako přirozené seskupení technických prostředků, které se vzájemně doplňují a pokrývají celistvé území v závislosti na svém výkonu, ale uměle a nesourodě jako síť vzájemně nijak nepojených a nesouvisejících kmitočtů, které v minulosti buď přidělila bez licenčního řízení vítěznému uchazeči, nebo o těchto kmitočtech takové řízení vedla. Způsob vypsání licenčního řízení zakládá podezření, že žalovaná je ušila namíru pozdějšímu vítěznému uchazeči a že po zrušení dřívějších rozhodnutí soudem tohoto uchazeče zvýhodnila v tomto licenčním řízení a zároveň tím připravuje předpoklad pro následné přidělování dokrývacích kmitočtů vítěznému uchazeči. Z hlediska zákazu takového způsobu přidělování kmitočtů žalobce odkázal na vyjmenované rozsudky Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že vyhodnotila všechna dílčí kritéria, hodnocení základních dílčích kritérií vždy slovně popsala v odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedla srovnání míry jejich naplnění u aktuálně hodnoceného žadatele a vítězného žadatele. Takto postupovala vždy u kritérií, kde shledala rozdíl v míře naplnění mezi vítězným a hodnoceným žadatelem. Tam, kde rozdíl shledán nebyl, by podrobné uvádění bodového hodnocení bylo samoúčelné a nadbytečné. U ostatních dílčích kritérií pak byla vždy zmíněna a slovně hodnocena ta kritéria, která s ohledem na obsah konkrétní žádosti o licenci byla relevantní pro hodnocení dané žádosti. I u nebodovaných ostatních dílčích kritérií, kde byl shledán rozdíl v míře jejich naplnění, je příslušné srovnání a odůvodnění rozdílné míry naplnění kritérií zřejmé ze slovního hodnocení a slovního popisu úvah žalované. V napadeném rozhodnutí jsou uvedeny konkrétní důvody, pro něž žádost jednoho uchazeče naplnila zákonná kritéria ve větší míře nebo lépe než žádost uchazeče jiného.

Ke konkrétním námitkám uvedeným v žalobě pak žalovaná uvedla, že žalobce nesprávně směšuje hodnocení dvou zákonných skutečností, a to ekonomické připravenosti žadatele a transparentnosti vlastnických vztahů. Znalost koncových vlastníků žadatele v době podání žádosti o licenci žalovaná hodnotila jedním bodem, tedy jako splněnou, neboť žalobce doložil podklady, z nichž bylo možné zjistit aktuální vlastnickou strukturu žadatele. Výhrady žalované při hodnocení transparentnosti vlastnických vztahů se týkaly předpokladů pro stálou zjistitelnost vlastníků do budoucna. S tím nemá vyhodnocení finanční spolehlivosti aktuálních

vlastníků v jiném zákonném kritériu nic společného. U úspěšného žadatele i u žalobce byla shledána stejná míra naplnění kritéria podle § 17 odst. písm. a) zákona č. 231/2001 Sb. Při vyhodnocování ekonomické připravenosti žalovaná zohledňuje nejen hospodářské výsledky z jednotlivých let, ale i skutečnou dosavadní schopnost žadatele financovat vysílání a doklady o dodatečných možnostech financování. K tomuto hodnocení měla žalovaná dostatek podkladů doložených vítězným žadatelem zmíněných v napadeném rozhodnutí. Nejedná se pouze o vlastní zdroje, ale i o dodatečné možnosti financování. Výsledky hospodaření za jednotlivá léta nedokazují, že by žadatel nemohl být ekonomicky připraven k zahájení vysílání, neboť nevypovídají nic o tom, zda skutečně má prostředky na zahájení vysílání či je schopen obstarat si je jinde, jak v řízení úspěšný žadatel doložil. K otázce zjištění koncových vlastníků žalovaná uvedla, že v napadeném rozhodnutí se hovoří o předpokladech pro stálou zjistitelnost koncových vlastníků. Mezi tyto předpoklady patří mimo jiné průhlednost, relativní jednoduchost a všeobecná známost vlastnické struktury a možnost jejího sledování v otevřeném a veřejném českém obchodním rejstříku. Žalobce konstruuje spekulativní skutkový stav ohledně vítězného žadatele. Nemožnost sledovat koncovou vlastnickou strukturu žalobce v otevřených tuzemských zdrojích relativně snižuje předpoklady pro budoucí zjistitelnost koncových vlastníků u žalobce oproti vítěznému žadateli. Rozdíl mezi nahlédnutím do obchodního rejstříku a nutností studia cizojazyčných materiálů nelze opominout.

Pokud se jedná o údaj o podíl mluveného slova ve vztahu k úspěšnému žadateli, zde žalovaná uvedla, že se jedná o údaj minimální, který představuje spodní hranici. Rozhodujícím pro hodnocení nebyl podíl mluveného slova, ale jeho specifický obsah. Pokud jde o navrhovanou programovou skladbu musí žalovaná vycházet z předloženého projektu a z obsahu žádosti o licenci. V licenčním řízení nelze předjímat, že navrhované licenční podmínky nebudou plněny. V základních dílčích kritériích týkajících se mluveného slova lze získat maximálně 3 body, přičemž i žalobci byly tyto 3 body přiděleny ve vztahu ke každému ze 4 vysílačů. Žalobce nebyl nijak znevýhodněn oproti vítěznému žadateli. Dále žalovaná poukázala na to, že skutečnosti uvedené v žádosti o licenci by měly být, tam, kde je to možné, doloženy či alespoň určitým způsobem osvědčeny. Doložení je sice ve vztahu k deklarovanému budoucímu obsahu vysílání nemožné, ale ve vztahu k orientaci na region či užší lokalitu lze takové osvědčení či doložení provést uvedením konkrétních způsobů lokalizace či doložením navázané spolupráce s určitými subjekty. Žalobce v tomto smyslu lokalizaci programu nedoložil, na rozdíl od vítězného žadatele, který ve vztahu k obsahu svého vysílání zaměřenému na jednotlivé pokryté lokality doložil spolupráci s Policií ČR a příslušnými státními orgány a institucemi.

V základních dílčích kritériích vztahujících se k cílové skupině lze získat vždy nejvýše po 1 bodu, nikoli 2 u každého, jak mylně uvádí žalobce. Vyhodnocení těchto 2 základních dílčích kritérií spadajících pod cílovou skupinu jsou u žalobce i u vítězného žadatele z hlediska počtu bodů stejná, liší se jen formulací. Zaměření projektu vítězného žadatele na motoristy je doloženo a vysílání celoplošného Rádía Impuls není srovnatelné, neboť toto obsahuje pouze obvyklé dopravní zpravodajství a jeden izolovaný pořad.

Projekt vítězného žadatele je projektem původním v tom smyslu, že je originálně tvořen a není přebírán z jiného programu. Nehraje přitom roli, zda již je vysílání jinde na základě jiné licence či zda zatím vysílán není.

Bodové hodnocení v příslušných základních dílčích kritériích je založeno ve spise. Slovní hodnocení v napadeném rozhodnutí, které je pro jeho odůvodnění podstatné, s tímto

bodovým hodnocením koresponduje. Napadené rozhodnutí není založeno na nepřipustně restriktivním výkladu kritéria podpory menšin, pouze uvádí, že handicapované děti nelze jednoznačně označit za menšinu z hlediska obecného významu a vnímání tohoto pojmu. Je však třeba dále poukázat na to, že toto zákonné kritérium je zaměřeno na přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury menšin. Žalobce ve své žádosti nespecifikuje konkrétně, jak hodlá přispívat k rozvoji kultury handicapovaných dětí. Cizinci jsou nepochybně menšinou jazykovou, tedy jedním z obvykle rozlišovaných druhů menšin, a možnost poslouchat rozhlasové vysílání v jejich jazyce či v jazyce, kterému rozumí, nepochybně přispívá k uspokojování jejich kulturních potřeb.

Dále žalovaná uvedla, že zákon nezakazuje, aby předmětem licenčního řízení bylo učiněno více kmitočtů. Stejně tak ze zákona nevyplývá, že by území pokryté takovými kmitočty muselo být celistvé. V daném případě byla udělena licence pro regionální vysílání. Žalobce neuvádí, z čeho konkrétně v § 2 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb. dovozuje požadavek celistvosti. V tomto ustanovení se hovoří pouze o vymezeném územním rozsahu, není však určováno, kde se má pokryté území nacházet. Spekulace žalobce ohledně údajného ušití na míru licenčního řízení jsou nepodložené.

Při ústním jednání setrvali účastníci na svých stanoviscích, zopakovali důvody uvedené v žalobě a ve vyjádření k žalobě. Zástupce zúčastněné osoby Route Rádio s.r.o. se pak ztotožnil s názorem žalovaného správního orgánu, zástupce zúčastněných osob HELLAX spol. s r.o. a První rozhlasová s.r.o. uvedl, že se ztotožňuje s důvody uvedenými v žalobě. Ke smlouvám uzavřeným mezi Rádiem Čas s.r.o. a Ředitelstvím silnic a dálnic, které jsou založeny u žádosti úspěšného uchazeče, zástupce žalované uvedl, že tyto smlouvy byly uzavřeny hlavním společníkem úspěšného žadatele a že tedy spolupráce s Ředitelstvím silnic a dálnic je přes tohoto většinového společníka zajištěna.

Z obsahu správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že Rada vyhlásila licenční řízení o udělení licence k provozování rozhlasového vysílání šířeného prostřednictvím pozemních vysílačů dle souboru technických parametrů, které tvoří v rozhodnutí vyjmenovaná kmitočtová síť. Veřejné slyšení se konalo 18.října 2011 a poté následovalo vydání napadeného rozhodnutí. V jeho odůvodnění Rada uvedla, že podané žádosti hodnotila podle pravidel uvedených v zákoně č. 231/2001 Sb., zejména podle skutečností uvedených v § 17 odst. 1 tohoto zákona, a dále podle pravidel a kritérií obsažených v Manuálu postupu rozhodování Rady o udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů podle zákona č. 231/2001 Sb., který Rada přijala jako svůj vnitřní předpis. Rada zdůraznila, že není oprávněna stanovit nad rámec zákona další kritéria, což však nevylučuje stanovit dílčí kritéria v rámci kritérií určených zákonem. V další části odůvodnění rozhodnutí pak Rada vyjmenovala základní dílčí kritéria a další dílčí kritéria jako hlediska při hodnocení žádostí. Základní dílčí kritéria jsou v souladu s pravidly uvedenými v Manuálu hodnocena určitým počtem bodů. U dalších dílčích kritérií bodové hodnocení obsaženo není. Dále Rada popsala v odůvodnění napadeného rozhodnutí postup při vyhodnocení jednotlivých žádostí. Komplexní zhodnocení jednotlivých žádostí představovalo hlavní podklad pro rozhodování Rady o vlastním udělení licence. Jako podklady byly hodnoceny obsah a přílohy samotných žádostí, protokol z veřejného slyšení, podání účastníků, rozbory programové skladby vysílání rozhlasových stanic zachytitelných na čtyřech jednotlivých územích, pro něž má být licence k vysílání udělena, a skutečnost známé Radě a jejím členům z jejich úřední činnosti. V další části odůvodnění rozhodnutí se pak Rada zabývala konkrétně hodnocením jednotlivých kritérií ve vztahu k jednotlivým účastníkům řízení. Obsah této části odůvodnění bude soudem rozebrán

v další části tohoto rozsudku při vypořádání se s jednotlivými námitkami žalobce. Obsah správního spisu tvoří i hodnocení žádostí přidělením bodů za hodnocení jednotlivých základních dílčích kritérií stanovených v souladu s § 17 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. Přílohu rozhodnutí rovněž tvoří rozbor programů zachytitelných na daných územích.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb. při rozhodování o udělení licence Rada hodnotí ekonomickou, organizační a technickou připravenost žadatele k zajištění vysílání, včetně výsledků dosavadního podnikání žadatele v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, pokud v této oblasti podnikal.

K hodnocení ekonomické připravenosti žadatelů k zajištění vysílání Rada stanovila základní dílčí kritéria s rozmezím 0 až 1 bod, a to finanční spolehlivost žadatele, finanční spolehlivost vlastníků žadatele a způsob financování vysílání. Jako další dílčí kritéria pak stanovila strukturu a množství prostředků vyčleněných na investici do vysílání, stádium existence žadatele a schopnost žadatele zahájit vysílání ve stanoveném (zákoněm) termínu.

Žalobce v žalobě namítl, že žalovaná neměla o ekonomické připravenosti a spolehlivosti vítězného uchazeče potřebné podklady. V této souvislosti poukázal na to, že podle účetní závěrky za rok 2009 společnost nevyvíjela žádnou činnost a výsledek jejího hospodaření byl záporný.

K ekonomické připravenosti úspěšného žadatele – společnosti Route Radio s.r.o. Rada uvedla, že žadatel je fungující společností provozující již rozhlasové vysílání z jiného kmitočtu. Je připravená financovat vysílání z vlastních zdrojů a doložila bankovní reference o další možnosti financování. Finanční spolehlivost žadatele i vlastníků žadatele byla doložena bankovními referencemi a Radě není známo, že by vůči nim byla vedena řízení z důvodu neplnění finančních závazků. Věrohodnost uváděných skutečností Rada dovodila s ohledem na skutečné provozování rozhlasového vysílání v posledních 4 letech a na předložení bankovní reference.

V daném případě žalobce nesprávnost hodnocení finanční připravenosti společnosti Route Rádio s.r.o. dovozoval z toho, že podle výkazu zisku a ztrát za rok 2009 tato společnost skončila ve ztrátě a nezačala do okamžiku sestavení účetní závěrky vyvíjet svoji činnost. K tomu je třeba uvést, že tento zmiňovaný výkaz nebyl žádným z účastníků řízení žalované předložen. Zákon nestanoví uchazečům povinnost předkládat v licenčním řízení tyto výkazy. Pokud Rada splnění hlediska finanční připravenosti v roce 2012 vyhodnocovala podle současného stavu, nejví se jako nedostatek, jestliže v podkladech nebyl založen doklad vztahující se k rokům 2009 a 2010. Důležitou skutečností pro závěr o splnění tohoto kritéria bylo doložení možnosti financování vedle vlastních zdrojů i ze zdrojů jiných (bankovních).

Žalobce namítl nesprávnost rozhodnutí dále proto, že podle odůvodnění napadeného rozhodnutí společnost Route Rádio s.r.o. již 4 roky provozuje vysílání, což je v rozporu s obsahem zmiňovaného prohlášení ve výkazu zisku a ztrát za rok 2009.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaná uvedla, že společnost Route Radio s.r.o. je provozovatelem rozhlasového vysílání na základě licence udělené v roce 2008 k provozování vysílání programu Rádio Dálnice z jiného vysílače a že nemá v dosavadním podnikání účastníka v oblasti rozhlasového vysílání žádné negativní poznatky a že přibližně čtyřleté provozování vysílání svědčí o ekonomické schopnosti žadatele provozovat vysílání.

Je pravdou, že zde existuje rozdíl mezi výkazem zisku a ztrát za rok 2009, podle kterého společnost Roue Radio s.r.o. nevyvíjela činnost, a mezi odůvodněním napadeného rozhodnutí, avšak tento rozdíl dle názoru soudu neznamená nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalované nelze vytýkat, že přihlédla ke skutečnostem známým jí z její úřední povinnosti, tedy k tomu, že účastníku byla již jedna licence pro jiný vysílač udělena v roce 2008 a že toto vysílání provozuje. Uvedení doby provozování vysílání odpovídá okamžiku udělení předcházející licence. Proti těmto skutečnostem žalobce nic konkrétního nenamítl. Z uvedených důvodů má soud za to, že byly naplněny podmínky pro to, aby žalovaná považovala u společnosti Route Radio s.r.o. stanovená hlediska pro ekonomickou připravenost za naplněná. Soud v této souvislosti považuje za vhodné poukázat na to, že i v případě žalobce bylo toto kritérium hodnoceno jako splněné s plným počtem bodů.

Podle § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb. při rozhodování o udělení licence Rada hodnotí transparentnost vlastnických vztahů ve společnosti žadatele.

V této oblasti Rada hodnotila základní dílčí kritéria – znalost koncových vlastníků v době podání žádosti o licenci (0 – 1b) a předpoklady pro transparentnost převodů podílů v žadateli a s tím související předpoklady pro stálou zjistitelnost koncových vlastníků do budoucna (0 – 1b).

Úspěšný žadatel je společností se dvěma společníky, jedním je fyzická osoba a druhým právnická osoba, jejímž jediným společníkem je stejná fyzická osoba. Znalost koncových vlastníků tedy žalovaná hodnotila jedním bodem. Jako splněný žalovaná rovněž hodnotila předpoklad pro stálou zjistitelnost koncových vlastníků do budoucna. Vlastnická struktura žadatele je relativně jednoduchá a otevřená. U společníka – právnické osoby lze dohledat koncového vlastníka v obchodním rejstříku. Lze předpokládat, že vlastnické změny budou podléhat souhlasu Rady a nebude je třeba dohledávat v jiných zdrojích. I u tohoto kritéria získal žadatel jeden bod.

U žalobce jako provozovatele programu PIGY RÁDIO žalovaná k otázce transparentnosti vlastnických vztahů uvedla, že považuje za splněné základní dílčí kritérium, a to znalost koncových vlastníků. Jediným akcionářem společnosti RADIO BONTON a.s. je společnost LAGARDERE ACTIVE RADIO INTERNATIONAL, CA se sídlem ve Francii, která je členem holdingu Lagardère SCA, Francie. Společnost podle podkladů k žádosti evidovala 73.068 akcionářů, akcie jsou veřejně obchodovány prostřednictvím americké burzy The New York Stock Exchange (NYSE) – Euronext Paris. Významný individuální podíl na kontrolující společnosti má pan Arnaud Lagardér. S ohledem na další rozptýlenou vlastnickou strukturu osoby ovládající jediného akcionáře je omezeno nebezpečí skrytého zneužití médií k prosazování soukromých zájmů. Tato úvaha žalované se vztahuje k situaci v době podání žádosti o licenci. Pokud se jedná o předpoklady pro transparentnost převodů podílů v žadateli a s tím související předpoklady pro stálou zjistitelnost vlastníků do budoucna, zde Rada bod nepřidělila, neboť ke změnám v osobě kontrolující žadatele může dojít rychle, zcela mimo kontrolu Rady a mimo české veřejnoprávní databáze. Transparentnost vlastnických vztahů u této společnosti je tedy dle žalované naplněna pouze částečně, tedy v menší míře než u

vítězného žadatele, jehož vlastnická struktura skýtá předpoklad transparentnosti převodů podílů a s tím související předpoklad pro stálou zjistitelnost koncových vlastníků do budoucna.

Žalobce k hodnocení tohoto hlediska namítl, že předpoklad stálé zjistitelnosti koncových vlastníků nelze zajistit nikdy a že předpoklad transparentnosti převodů podílů ve vítězném uchazeči je iluzí. Naproti tomu akcie společnosti Lagardère SCA – holdingové společnosti koncernu jsou veřejně obchodovány na americké akciové burze NYSE a audit skýtá absolutní jistotu transparentnosti převodů akcií, tedy koncových vlastníků.

Tuto námitku soud jako důvodnou neshledal. V souvislosti s hodnocením hlediska stanoveného v § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb. považuje soud za potřebné poukázat na to, že hodnocení žalované vychází z nesporných skutečností, tedy že vlastnické vztahy u společnosti Route Radio s.r.o. byly v době vydání rozhodnutí takového charakteru, že byly ověřitelné včetně koncových vlastníků z obchodního rejstříku. Naproti tomu u žalobce by bylo vzhledem k počtu akcionářů obtížněji kontrolovatelné složení koncových vlastníků. Hodnocení žalované obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevybočuje z mezí logické úvahy. Potřeba určitého přehledu o vlastnických vztazích u provozovatelů vysílání vyplývá ze zákona č. 231/2001 Sb., když ke změně určitých skutečností zákon předepisuje písemný souhlas Rady (např. § 21 odst. 1 písm. e), odst. 6 zákona č. 231/2001 Sb.). Závěr žalované, že u společnosti Route Rádio s.r.o. i u společníka (společnost Rádio Čas s.r.o.) se jedná o vyhovující transparentnost vlastnických vztahů má oporu v provedeném zjištění. Své tvrzení, že vítězný uchazeč by mohl snáze zakrýt svého skutečného vlastníka než žalobce, žalobce nijak nekonkretizoval. Pokud se jedná o podíly ve společnosti Route Radio s.r.o. (10 % Radim Pařízek a 90 % Radio ČAS s.r.o. vlastněné Radimem Pařízkem), pro které je dle žalobce vlastnická struktura úspěšného žadatele na hraně zákonného zákazu řetězení obchodních společností podle § 105 odst. 2 obchodního zákoníku, k tomu je třeba uvést, že v daném případě uvedené ustanovení § 105 odst. 2 obchodního zákoníku porušeno nebylo a žalovaná nepostupovala nesprávně, jestliže tyto skutečnosti u úspěšného žadatele nehodnotila jako důvody pro nesplnění kritéria podle § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb.

Podle § 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb. při rozhodování o udělení licence Rada hodnotí přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového nebo televizního vysílání na území, které by mělo být rozhlasovým nebo televizním vysíláním pokryto.

Rada k tomuto hledisku stanovila základní dílčí kritéria – mluvené slovo [podíl mluveného slova na celkovém rozsahu vysílání (0 – 1b), podíl autorsky vysílaných pořadů (0 až 1b), podíl zpravodajství a servisních informací (0 až 1b)], lokalizace programu [zda se jedná o nově vyráběný program (0 – 1b), orientace na region (0 – 1b), orientace na užší lokalitu (0 – 1b)], hudební formát [počet již vysílaných programů s obdobným formátem (0 – 2b), podíl žadatelem navrhovaných žánrů na daném území v již vysílaných programech (0 – 2b)], cílová skupina [rozpětí cílové skupiny s ohledem na stávající programovou nabídku (0 – 1b), vazba programových prvků projektu k žadatelem uváděné cílové skupině (0 – 1b)]. Součástí předloženého správního spisu je bodové vyhodnocení skutečností významných pro rozhodování o udělení licence. U vítězného uchazeče žalovaná k hodnocení skutečností stanovených v § 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb. uvedla, že vycházela ze zaměření programu na poskytování aktuálních informací motoristům, a to ve více jazykových verzích. Hudební složka je méně významná. Významný přínos žalovaná shledala v tom, že mluvené slovo je úzce zaměřeno na řidiče, a to s ohledem na fakt, že předmětné kmitočty pokrývají

frekventované úseky významných pozemních komunikací. Projekt Rádía Dálnice je unikátní pojetím dopravního zpravodajství jako klíčového prvku programové skladby, cizojazyčnými verzemi a kombinací a doplněním o rady, tipy a informační servis pro motoristy a specializovanými pořady zaměřenými na bezpečnost silničního provozu. Takové pojetí a rozsah jsou novinkou a přínosem k rozmanitosti nabídky programů zachytitelných na pokrytých územích.

Ohledně programové skladby PIGY RADIA žalovaná uvedla, že se jedná podle žádosti primárně o dětské rádio obsahující mluvené slovo i hudbu. Z hlediska hudebního formátu bylo zjištěno, že ve všech oblastech pokrytých signálem z vysílačů, jež jsou předmětem řízení, je již obdobný hudební formát obsažen v nabídce vysílajících programů. I žadatelem identifikované žánry jsou na daném území přítomny. U mluveného slova bylo u všech třech základních dílčích kritérií přiděleno po bodu, neboť část programu je vyrobena autorsky, navrhovaný podíl mluveného slova převyšuje střední hodnotu z pokrytého území, specializovaný program orientovaný mluveným slovem na děti, obsahující dětské pořady není na pokrytých územích dosud přítomen.

Při srovnání přínosu žalobce a vítězného žadatele žalovaná považovala toto zákonné kritérium za lépe naplněné v žádosti vítězného uchazeče. Rozdíl mezi projekty je v obsahu mluveného slova, žalovaná zohlednila zejména fakt, že všemi přidělovanými kmitočty jsou pokryty frekventované úseky dálnic, tedy značný podíl mezi posluchači budou mít řidiči a posádky aut. Proto byl shledán jako přínosnější projekt vítězného uchazeče. Podle tohoto bodového hodnocení byl u Route Radio s.r.o. hodnocen podíl mluveného slova nulou, neboť navrhovaný parametr 7 % v prime time (bez stanovení mimo prime time) nepřevyšuje střední hodnotu z pokrytého území. Další dvě hlediska u základního dílčího kritéria – mluvené slovo byla hodnocena po bodu. Takové bodové hodnocení bylo provedeno u každého vysílače zvlášť. Stejný postup byl žalovanou podle založeného bodového hodnocení použit i u žalobce (program PIGY RÁDIO) a v případě mluveného slova byl žalobci ve všech čtyřech případech přidělen u hlediska mluveného slova plný počet bodů, to je 3 body, když navrhovaný parametr podílu mluveného slova činí 35 až 45 % denně a výrazně převyšuje střední hodnotu z pokrytého území.

U hlediska lokalizace programu získal vítězný uchazeč u každého vysílače plný počet bodů, to je 3 body, neboť dle žalované se jedná o nově vyráběný program, region i lokalita budou plně pokryty dopravními informacemi, což je doloženo předjednanou spoluprací s úřady. Žalobce u tohoto základního dílčího kritéria získal u každého vysílače jeden bod za to, že se jedná o nově vyráběný program. Orientace na region a užší orientace na lokalitu byly hodnoceny nulou, neboť dle žalované žalobce pouze deklaruje, avšak nijak nedokládá zaměření na informace o dění v regionech. Ohledně pokrytí užších lokalit pak ze žádosti o licenci žádná orientace programu na ně nevyplývá.

Z hlediska cílové skupiny byl žalobce i společnost Route Radio s.r.o. hodnocen shodně dvěma body ze dvou možných.

Žalobce v žalobě poukázal na rozdíl v podílu mluveného slova mezi ním a vítězným uchazečem s tím, že do uvedených 7 % podílu mluveného slova nelze vítězným žadatelem uváděné pořady vtěsnat. K tomuto poukazu považuje soud za potřebné uvést, že tento 7% podíl je podle programových podmínek podílem minimálním, navíc je stanoven pouze pro dobu od 6 do 18 hodin, mimo tento čas žadatel žádný podíl nestanovil. Otázka, zda společnost Route Radio s.r.o. bude vysílat program ve shodě se základní programovou specifikací a za

plnění programových podmínek, by mohla být předmětem jiného řízení, nikoli však řízení o udělení licence.

Rovněž další námitku žalobce, že žalovaná u něj hodnotila program jako celek (celkový přínos 3 body), ale u vítězného uchazeče hodnotila (bodovala) každý technický prostředek samostatně (celkový přínos 8 bodů) soud neshledal jako důvodnou. Z tabulek založených ve správním spise jednoznačně vyplývá, že i u žalobce byl každý vysílač hodnocen samostatně, celkem byl tedy žalobce čtyřikrát hodnocen třemi body.

U hodnocení základních dílčích kritérií lokalizace programu žalobce nesouhlasil s tím, že mu nebyly přiděleny body za orientaci na region a orientaci na užší lokalitu, neboť měl pouze deklarovat, ale nedoložit zaměření na informace o dění v regionech a orientaci na užší lokalitu. Namítl, že se nejedná o věcné posouzení. Žalovaná měla hodnotit obsah deklarace. V případě udělení licence by musel takovou licenční podmínku dodržovat.

Podle žádosti o udělení licence měly být součástí vysílání i informace o dění v regionu vhodném pro děti a rodiče s dětmi. Žalobce však jednak ani neuvedl a jednak ani nedoložil, jakým způsobem bude takové informace získávat. Na rozdíl od žalobce vítězný uchazeč doložil, že má sjednanou spolupráci s Policií ČR a jinými institucemi, od kterých bude moci získat informace vztahující se k regionům.

Námitka směřující proti hodnocení základního dílčího kritéria – cílová skupina nebyla uplatněna důvodně. Tvzení žalobce, že jeho projekt byl u tohoto kritéria hodnocen jedním bodem ze dvou možných, neodpovídá údajům uvedeným v založených tabulkách. V těchto jsou v případě žalobce u všech čtyřech vysílačů zaznamenány body dva. Žalobce byl tedy hodnocen stejně jako úspěšný žadatel, a proto žalovaná nijak neodůvodňovala toto hledisko srovnáním obou projektů.

Žalobce uvedl, že zpochybňuje závěr žalované o tom, že na pokrytých územích dosud není vyslán program, kde by hlavním programovým prvkem bylo pokročilé dopravní zpravodajství doplněné o specializovaný servis a pořady pro motoristy. V souvislosti s tímto zpochybněním poukázal na celoplošné vysílání Rádía Impuls. Dopravní zpravodajství se objevuje dle potřeby.

K tomuto názoru žalobce žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že je třeba rozlišovat mezi vysíláním celoplošného Rádía Impuls, které obsahuje obvyklé dopravní zpravodajství a jeden další pořad, a mezi specializovaným vysíláním Rádía Dálnice, které je plně zaměřeno na motoristy. S tímto vyjádřením žalované se soud ztotožňuje. Na rozdíl od Rádía Impuls má Rádio Dálnice v základní programové specifikaci uvedeno, že se jedná o specializované dopravní rádio se specifickým průběžným vícejazyčným dopravním zpravodajstvím a stručným všeobecným zpravodajstvím. Tato specializace dle názoru soudu představuje rozdíl, který odlišuje shora uvedená dvě rádia. U Rádía Dálnice se nemá jednat pouze o dopravní zpravodajství či izolovaný pořad týkající se motorismu, ale celý program má být zaměřen na motorismus včetně bezpečnosti provozu.

Podle § 17 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb. při rozhodování o udělení licence Rada hodnotí přínos uchazeče pro rozvoj původní tvorby. Základní dílčí kritéria byla stanovena takto: vlastní autorské pořady a jejich obsah (0 - 2b), podpora začínajících umělců a její lokalizace na region (0 - 2b), podpora kulturních akcí a její způsob (0 - 2b). Vítězný uchazeč byl hodnocen 2 body za vlastní autorské pořady a jejich obsah a 2 body za podporu

začínajících umělců a její lokalizaci na region. Za podporu kulturních akcí a její způsob nezískal žádný bod, neboť nebylo doloženo získávání informací.

Žalobce byl v této oblasti u každého základního dílčího kritéria hodnocen jedním bodem (u každého z vysílačů zvlášť).

Ze shora uvedených skutečností vyplývá, že tvrzení žalobce, že projekt vítězného uchazeče byl hodnocen plným počtem bodů, není správné. Vítězný uchazeč získal u každého z vysílačů z šesti možných bodů, body čtyři. Žalobce namítl, že vítězný žadatel předložil projekt, který je rozšířením stávajícího projektu, který je již tímto subjektem realizován. V kritériu vlastní autorské pořady a jejich obsah mělo být bodové hodnocení ve prospěch žalobce nikoli ve prospěch úspěšného uchazeče.

K této otázce v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že u vítězného účastníka považuje toto zákonné kritérium za splněné. Účastník vytváří vlastní originální program, v němž jsou přítomny vlastní autorské pořady v rozsahu nejméně 50 %. Součástí programové skladby jsou specializované pořady a pořady zaměřené na bezpečnost silničního provozu, které tento již vytváří a vysílá na základě jiné licence. U žalobce žalovaná přidělení jednoho bodu (ze dvou možných) za kritérium vlastní autorské pořady odůvodnila tím, že žadatel hodlá přinášet dětskou tvorbu, čtení a informace o dění v regionech v rozsahu alespoň 20% mluveného slova. Míra naplnění je menší než u úspěšného žadatele, neboť ten realizuje vlastní tvorbu komplexnějším a náročnějším způsobem.

Žalovaná svou úvahu dle názoru soudu odůvodnila dodatečně. Z hlediska hodnocení přínosu pro rozvoj původní tvorby není rozhodné, že určitý typ pořadu je již vysílán. Rozhodující je, zda takový pořad i v dalším období bude vznikat přímo činností provozovatele vysílání, že se nebude jednat o pořady přejímané. Tato podmínka naplněna byla. Proti stanovení podílu autorských pořadů (u Route Rádio s.r.o. 50%, u žalobce 20% žalobce nic nenamítl, a proto se jeví jako oprávněná úvaha žalované, která udělila více bodů společnosti Route Rádio s.r.o., neboť u tohoto provozovatele byl zjištěn větší podíl vlastních autorských pořadů. Konkrétní důvody, proč by měl být hodnocen více body, žalobce ostatně ani neuvádí.

Podle § 17 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. při rozhodování o udělení licence Rada hodnotí přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice. V tomto případě žalovaná stanovila základní dílčí kritéria jako identifikaci menšiny (0 – 2b) a způsob podpory (0 – 2b).

U vítězného uchazeče žalovaná udělila za identifikaci menšiny 2 body, neboť je jasná podpora cizojazyčným řidičům, kteří jsou v pozici cizojazyčných menšin. Způsob podpory byl hodnocen jedním bodem. U žalobce byla identifikace menšiny ohodnocena jedním bodem s tím, že žadatel v žádosti deklaruje zaměření na početnější národnostní menšiny a na handicapované děti. Dle názoru žalované však nelze handicapované děti jednoznačně označit za menšinu z hlediska významu a vnímání tohoto pojmu. Žádost vítězného uchazeče převažuje, přičemž důvodem je zejména cílenost forem podpory (cizojazyčná dopravní zpravodajství), její provázání s významnou cílovou skupinou řidičů a také osvědčení záměrů vítězného žadatele (z úřední činnosti Rady).

Je pravdou, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí není hodnocení přínosu k zajištění rozvoje kultury menšin uvedeno formou bodů, tato informace však vyplývá

z tabulek založených ve správním spise. Tento způsob hodnocení není zákonem předepisován a dle názoru soudu je slovní hodnocení v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela dostačující. Ze znění rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná své závěry vyjádřené mimo jiné bodovým hodnocením vždy odůvodnila. Bodové hodnocení nepředstavuje samostatné hodnocení oddělené od odůvodnění rozhodnutí.

K námitce nepřipustně restriktivního výkladu pojmu „menšina“ žalovanou, neboť dle žalobce lze za menšinu ve smyslu § 17 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. označit i handicapované děti, se jeví vhodné uvést následující. Tento svůj názor žalobce ničím nekonkretizoval. Vzhledem k tomu, že předmětem hodnocení je přínos k zajištění rozvoje kultury menšin v České republice, není zcela zřejmé, v čem žalobce považuje kulturu handicapovaných dětí za tak odlišnou od jiných dětí, že by její rozvoj vyžadoval samostatný přístup.

Pokud se jedná o způsob podpory, zde byl žalobce hodnocen rovněž jedním bodem, když žalovaná uvedla, že záměr spolupráce s romskými iniciativami není doložen. Z tohoto důvodu tedy nedosáhl na plný počet bodů, ale žalovaná k záměru vyjádřenému v žádosti přihlédla a vyhodnotila jej jako přínos k rozvoji kultury zde uvedených menšin. Žalovaná záměr paušálně neodmítla, pouze toto základní dílčí kritérium nevyhodnotila jako zcela splněné, když žalobce nepředložil podklady, kterými by mohl prokázat, jakým způsobem bude přínos fakticky realizovat.

K názoru žalobce o nesprávnosti závěru žalované, že řidiči cizinci tvoří menšinu, soud uvádí, že takto odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze chápat. Soud tuto část textu chápe tak, že cizinci (národnostní menšiny) budou moci jako řidiči poslouchat ve cizích jazycích vysílání, které jim poskytne užitečné a praktické informace. Za tohoto stavu se jeví i tato námitka žalobce jako nedůvodná.

V závěru žaloby žalobce namítl, že žalovaná se prostřednictvím licenčního řízení snaží vytvořit kmitočtovou síť uměle a nesourodě. Vzhledem k předcházejícím rozhodnutím žalované a soudů pak vyslovil názor, že se žalovaná snaží umožnit společnosti Route Radio s.r.o. provozovat rozsáhlou síť kmitočtů pro vysílání programu Rádio Dálnice a zamezit v přístupu k nim ostatním soutěžitelům. K tomuto názoru soud nepovažuje za možné se konkrétně vyjádřit, neboť se jedná o nedoložené tvrzení žalobce. V obecné rovině lze konstatovat, že předmětné licenční řízení proběhlo způsobem stanoveným zákonem, žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývala skutečnostmi rozhodnými pro udělení licence v potřebném a dostatečném rozsahu. Z obsahu správního spisu není zvýhodnění vítězného uchazeče zřejmé. Za takové situace se shora uvedená námitka jeví jako nedůvodná.

Žaloba odkazuje na ustanovení § 2 odst. 1 písm. e), f) zákona č. 231/2001 Sb. s tím, že z nich lze dovodit požadavek celistvosti území pokrytého technickými prostředky. V uvedených ustanoveních jsou obsaženy definice regionálního a místního vysílání, ze kterých vyplývá, že druh vysílání je závislý na počtu obyvatel České republiky, který může ve vymezeném územním rozsahu vysílání přijímat. Z těchto ustanovení dle názoru soudu požadavek na celistvost pokrytí dovodit nelze, neboť druhy vysílání zákon stanoví v souvislostech s počtem obyvatel, který může ve vymezeném územním rozsahu vysílání přijímat, nikoliv v souvislosti s rozsahem území.

Závěrem soud považuje za potřebné zdůraznit, že při rozhodování o udělení licence Rada vychází z výsledků správního uvážení. Ke správnímu uvážení Rady pro takové

rozhodování Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8.2.2012 č. j. 7 As 138/2011 – 251 (www.nssoud.cz) uvedl, že hodnocení naplnění jednotlivých zákonných kritérií (ust. § 17 ZRTV), jakož i v rámci nich stanovených dílčích kritérií, je předmětem správního uvážení Rady, jakožto odborně specializovaného správního orgánu. Tato skutečnost předurčuje rozsah přezkumu jejích rozhodnutí o udělení či neudělení licence. Soud nemůže namísto hodnocení správního orgánu postavit hodnocení vlastní a rozhodnout tak o věci samé, a to i kdyby měl za to, že by sám rozhodné skutečnosti hodnotil odchylně. Tím by překročil svou pravomoc. Soud může zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí na základě konkrétní žalobní námítky posoudit pouze z hlediska jeho souladu či rozporu se zákonem; správnímu orgánu případně může uložit povinnost rozhodnout o věci znovu, za respektování zákonných ustanovení, avšak nemůže ho zavázat pouze k jinému hodnocení zjištěných skutečností, pokud původní hodnocení nevybočovalo ze zákonných mezí. Soud především hodnotí, zda Rada nevybočila z mezí správního uvážení, tj. zda její volná úvaha neodporuje právním předpisům, spisu, skutkovým zjištěním a zásadám logického myšlení nebo není jinak vadná. Není proto ani oprávněn nahrazovat hodnocení Rady ohledně důležitosti jednotlivých dílčích kritérií, která si pro hodnocení naplnění zákonných kritérií sama v rámci správního uvážení stanovila. V daném případě soud při vyřizování námitek žaloby důvody pro závěr o vybočení z mezí správního uvážení neshledal. Správní uvážení žalované má oporu v obsahu správního spisu, respektuje příslušná ustanovení zákona i základní pravidla logiky. Proto ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalobce ve věci úspěch neměl a náklady řízení žalovaného za zastoupení advokátem soud nepovažuje za důvodně vynaložené, neboť správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, by měl být schopen zajistit zastupování u soudu svými zaměstnanci, kteří se vypracováním rozhodnutí zabývají. Pokud se jedná o zúčastněné osoby, zde soud vycházel z ustanovení § 60 odst. 5 s.ř.s., podle kterého má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože žádná povinnost zúčastněným osobám soudem uložena nebyla, nebylo o náhradě vůči nim rozhodováno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode

dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým

označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo

svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání

lhůty k

podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.
ř. s.
a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení
rozhodnutí,
proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel
napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.
V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem;
to
neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj
jedná
nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle
zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.
Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.
Variabilní
symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního
soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. prosince 2012

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová